

Apari să dai lumină

Mihai Eminescu

Apari să dai lumină arcatelor ferești,
Să văz în templu-i zâna cu farmece cerești.
Prin vremea trecătoare lucește prea curat
Un chip tăiat de daltă, de-a pururi adorat.
Privi-te-voi cu ochii în lacrimi fierbinți...
O, marmură, ai milă de-a mele rugăminți!

Îndură-te și lasă privirea-mi s-o consul
La alba strălucire a gâtului tău gol,
La dulcea rotunzime a sânilor ce cresc,
La noaptea cea adâncă din ochiul tău ceresc,
Să văd că de privirea-mi tăcând te înfiori...
O, marmură, ai milă de ochii-mi rugători!

Aș vrea cu-a mele lacrimi picioarele să-ți scald,
În dulcea-nfiorare a sufletului cald,
Să mor pătruns de jalea amorului meu sfânt,
Ca lebăda ce moare de propriul ei cânt,
Să mor de-ntâia rază din ochii tăi cei reci...
O, marmură, ai milă de stingerea-mi pe veci!

Ca iarna cea eternă a Nordului polar
Se-ntinde amărârea în sufletu-mi amar,
Nimic nu luminează astei pustietăți,
Doar sloiurile par ca ruine de cetăți,
Plutind de asprul viscol al morții cei de veci...
Tu ramură-nflorită... pe visul meu te pleci!

Din lumea de mizerii și fără de-nțeleș
Cu ochii cei de gheață ai morții m-am ales
Și totu-mi pare veșted, căzut și uniform.
Sunt însetat de somnul pământului s-adorm,
Încât numai de nume îmi pare că exist...
Tu doar răsari c-un zâmbet în visul meu cel trist!

Cu ochii tăi de înger mă mângâi și mă minți,
Căci ei cuprind o lume de dulci făgăduinți,
De-amor fără de margini, de scumpe fericiri,
Cum nu se află-n lumea aceasta nicăieri,
Căci este umbra blând-a iubirii cei de veci,
Ce trece cu întreaga-i putere, pe când treci!

Nici luna plutitoare, nici stelele din cer

N-or să pătrundă-n lumea trecutelor dureri,
N-or să pătrunz-amarul pierdutei tinereți,
Măcar să am de-acuma o sută de vieți,
Căci sufletu-mi de-atuncea e-atât de-ntunecat...
Doar ochii tăi de înger în visul meu străbat!

Ca toamna cea târzie e viața mea, și cad
Iluzii ca și frunza pe undele de vad,
Și nici o bucurie în cale-mi nu culeg,
Nimic de care-n lume iubirea să mi-o leg,
Pustiul și urâtul de-a pururi mă cuprind...
Doar brațele-ți de marmură în visul meu se-ntind!

Precum corăbii negre se leagănă de vânt
Cu pânzele-atârinate departe de pământ,
Cum între cer și mare trec pasările stol,
Trec gândurile mele a sufletului gol,
Întind ale lor aripi spre negre depărtări...
Tu numai ești în visu-mi luceafărul pe mări.

Cu aspra nepăsare tu sufletu-mi aduci
Pe cele două brațe întinse-a sfintei cruci
Și buzele-nsetate cu fiere mi le uzi;
Când ruga mea fierbinte nu vrei să o auzi,
Mă faci părtăș în lume durerilor lui Crist...
O, marmură, ai milă de sufletul meu trist!

Dar te cobori, divino, pătrunsă de-al meu glas,
Mai mândră, tot mai mândră la fiecare pas...
Visez, ori e aievea? Tu ești în adevăr?
Tu treci cu mâna albă prin vițele de păr?
Dacă visez, mă ține în vis, privindu-mi drept...
O, marmură, ai milă să nu mă mai deștept!